

ת"פ 10156/05/21 - מדינת ישראל נגד נאור כהן

בית משפט השלום בבאר שבע

ת"פ 10156-05-21 מדינת ישראל נ' כהן(עציר)
תיק חיצוני: 365450/2021

בפני **כבוד השופט, סגנית הנשיא ענת חולתא**
מאשימה **מדינת ישראל**
נגד
נאשמים **נאור כהן (עציר)**

החלטה

1. בפני בקשות הנאשם להחזיר את המתלוננת לדוכן העדים לחקירה נוספת ולזמן קצינת מבחן שעסקה בעניינו של הנאשם במסגרת תיק בבית המשפט הקהילתי כעדת הגנה. מדובר בבקשות שהועלו לראשונה בתאריך 29.9.2021, מועד שנקבע לסיום שמיעת הראיות בתיק לרבות סיכומים בעל פה, בהמשך לישיבת ההוכחות שהתקיימה בתאריך 19.7.21. בעקבות העלאת הבקשות, לא נשמעה עדות הנאשם וניתנו החלטות דיוניות, כפי שיפורט להלן.

טענות הצדדים במעמד הדיון

2. ראשית העלה ב"כ הנאשם **בקשה לזמן כעדת הגנה מטעמו את קצינת המבחן** שעסקה בעניינו של הנאשם במסגרת תיק אחר שתנהל בבית המשפט הקהילתי.

לעניין זה נטען, כי במאי 2020, כשנה לפני האירוע שבכתב האישום, קיימה קצינת המבחן פגישה עם הנאשם ועם המתלוננת ודיווח על כך נמסר במסגרת מסמך שנכתב לצורך דיון בבית המשפט הקהילתי ביוני 2020. נמסר, כי במסגרת מסמך זה נכללו שני עניינים שיש בהם רלוונטיות להליך שבפני: האחד, תיעוד לכך שקיימו מחלוקות כלכליות בין המתלוננת לנאשם ובפרט "דרישות" כלכליות של המתלוננת כלפי הנאשם. דבר העומד בניגוד לעדות המתלוננת בתיק שבפני. השני, תיעוד לכך שהמתלוננת עזבה את הפגישה בסערת רגשות באופן שנטען כי הוא דומה לאופן התנהלותה במהלך מסירת העדות. על כן, העדות נחוצה להכרעה בשאלת מהימנות המתלוננת וכן לביסוס תיזת ההגנה שעתידה להישמע בעדות הנאשם.

ב"כ הנאשם מסר כי הוא יסכים לוותר על בקשתו להזמין את קצינת המבחן בכפוף להסכמת המדינה להגשת החלק הרלוונטי מתוך הדיווח (וראו תמצית הדברים בעמ' 47 לפרוטוקול מיום 29.9.2021).

3. המאשימה התנגדה לבקשה על שני חלקיה מהנימוקים הבאים: כי מדובר במסמך חסוי; כי מדובר בעדות שמועה; כי האמור במסמך אינו רלוונטי להכרעה בתיק זה; כי אין הצדקה עניינית לזימון העדה בפרט כאשר המתלוננת לא נחקרה בעניין זה על דוכן העדים. כמו כן, הלינה ב"כ המאשימה על העיתוי בו הוצגה הבקשה, באופן שלא איפשר למאשימה להיערך לה מראש. ניתנה שהות לצדדים לנסות ולהגיע להסכמות בעניין זה ולאחר ההפסקה, בהסכמת

הצדדים, בית המשפט עיין במסמך והציע פיתרון דיוני שלא התקבל נוכח עתירתו השנייה של הסניגור, כמפורט להלן (ראו עמ' 63).

4. בשלב זה, העלה ב"כ הנאשם בקשה נוספת לחזור ולזמן את המתלוננת להשלמת עדותה. להלן ציטוט הדברים מפי אומרים (עמ' 65 מש' 22 לתמליל הפרוטוקול המוקלט): **"בדין הקודם המתלוננת העידה שהיא זרקה את מכשיר הטלפון של הנאשם שנותר ברכב אחרי האירוע ברכב לפח... הייתה גם בקשה לפי סעיף 108 שאני הגשתי ... היא הודיעה שהמכשיר לא ברשותה... והפלא ופלא המכשיר הזה הגיע אליי ממנה"**. ב"כ הנאשם הבהיר כי המכשיר הגיע לידי ביום ראשון האחרון וכן אמר: **"אני פניתי אליה לקבל את זה"** (עמ' 65 ש' 32).

5. לתמיהות הספונטניות של ב"כ המאשימה ושל בית המשפט בדבר הפניה היוזמה לעדת התביעה, הודיע ב"כ הנאשם: **"היא סיימה להיות עדת תביעה"** (עמ' 66 ש' 1); **"ברגע שהיא העידה מותר לי לשוחח איתה"** (עמ' 66 ש' 7). בשלב זה בית המשפט הורה על הפסקת הדיון וניתנה הוראה בדבר הגשת בקשות ותגובות בכתב.

טענות הצדדים בכתב

6. ב"כ הנאשם הגיש הבקשות, והוגשה תגובת המאשימה. בשלב זה, ולמקרא הדברים, הציע בית המשפט לצדדים להסכים לקיום גישור פרטי בתיק בפני מותב אחר. משניתנה הסכמת הצדדים לכך, התקיים דיון גישור פרטי בפני כב' הנשיא, הש' אלון גבזון ובתאריך 25.10.2021 הועברה לעיוני החלטת כב' הנשיא כי הגישור הסתיים ללא תוצאות. מכאן הצורך בהכרעה בבקשות ב"כ הנאשם.

7. נימוקי ב"כ הנאשם בבקשה לזימון חוזר של המתלוננת לדוכן העדים נפתחו בתיאור עובדתי של השתלשלות האירועים: במהלך חופשה בחו"ל בה שהה ב"כ הנאשם בחודש אוגוסט 2021 נודע לב"כ הנאשם "ואין החתום מטה זוכר אם נודע לו ישירות מהנאשם או מבני משפחתו" כי המתלוננת מסכימה להשיב את מכשיר הטלפון של הנאשם לגביו העידה שאינו ברשותה כיוון שהשליכה אותו לפח. "עוד נמסר כי המתלוננת מסכימה להשיבו רק לחתום מטה". מאחר שהיה צפוי לחזור לארץ מחופשתו רק באמצע ספטמבר, ביקש לדעת האם תסכים להשיב את המכשיר לעורך דין אחר ונמסר שהיא מסכימה לכך "יובהר כי החתום מטה לא היה בקשר עם המתלוננת בעניין זה ובירור זה נעשה באופן עקיף... ניסיונות לתיאום מסירת המכשיר לסניגור אחר בהם לא היה מעורב החתום מטה לא צלחו מטעמים לוגיסטיים. כאשר שב החתום מטה לארץ, פנה החתום מטה בהודעה טקסטואלית למתלוננת ושאל אותה האם אכן היא מסכימה להשיב את מכשיר הטלפון של הנאשם והיא אישרה זאת". לאחר סיום תקופת שהותו בבידוד ובהסכמת המתלוננת, פגש החתום מטה את המתלוננת לשם איסוף המכשיר ולצורך זה בלבד.

8. נטען, כי במעשים אלה אין כל קושי, שכן לא קיים איסור גורף לסניגור לבוא במגע עם עד תביעה ולא מדובר בעבירה לפי סעיף 37(ב) לכללי האתיקה. נמסר כי באותו שלב ב"כ הנאשם לא ידע אם המתלוננת תעיד שוב בבית המשפט, השיח ביניהם לא עסק בנושא הקשור לעדותה ותוכנו היה מפגש טכני במסגרתו אסף מכשיר טלפון נייד השייך לנאשם שהוא לקוחו ושבזיזקה המתלוננת שלא כדן. נטען, כי "עדותה העתידית התאורטית כלל לא עלתה במפגש הקצר מאוד בין השניים" וממילא אין איסור לפגישה זו כאשר המתלוננת הסכימה למפגש עמו.

9. נטען, כי מהימנות המתלוננת היא בליבת התיק וכיום קיימת ראייה המלמדת כי המתלוננת שיקרה בעדותה בבית המשפט כאשר העידה שמכשיר הטלפון אינו בידה. "סוגיה זו דורשת בירור מעמיק, ומסיבה זו **בלבד** מבקש החתום

מטה להשיב את המתלוננת לעדות בבית המשפט".

10. באשר לנימוקי **הבקשה לזמן את קצינת המבחן** נמסר, כי אין צורך אמיתי בזימון קצינת המבחן, שכן לשיטת ב"כ הנאשם המסמך שבידו מתעד את הדברים כפי שקצינת המבחן שמעה אותם. הדיון בשאלת הרלוונטיות של המסמך לא צריך להיעשות בנוכחות קצינת המבחן וניתן להסתפק בהגשת המסמך ובכך לחסוך בזבז משאבים והעמדת קצינת המבחן במצב רגיש. עם זאת, לאור התנגדות המאשימה להגשת המסמך, בליט ברירה, מתבקש זימון קצינת המבחן על מנת להגישו באמצעות עורכו.

11. לשאלה מדוע הדברים לא הוטחו במתלוננת בעת עדותה בבית המשפט, נמסר כי במעמד העדות ב"כ הנאשם לא זכר קיומה של פגישה זו מיוני 2020 ומדובר בקטע אחד מתוך הדיווח המלא שנשלח אליו באופן שוטף ושאותו לא זכר באותה עת. בנוסף נטען, כי מאחר שבחקירתה במשטרה המתלוננת מסרה כי עובר לאירוע השניים התווכחו ביניהם בנושא הוצאות כספיות של הנאשם, כפי שגם נכתב בכתב האישום, סבר שהנושא איננו שנוי במחלוקת. ב"כ הנאשם הופתע מעדות המתלוננת בנושא זה, כאשר הכחישה רקע של מחלוקות כלכליות או דרישות כספיות מצדה כלפי הנאשם, פעל, לאחר העדות, לחפש ראיה שתזים את עדותה. כך נתקל באותו דיווח רלוונטי.

12. נטען, כי המידע אותו מבקש להביא בפני בית המשפט איננו עדות שמיעה אלא עדות ישירה של הדברים אותם ראתה ושמעה קצינת המבחן בפגישה שהיא היתה שותפה פעילה בה. קצינת המבחן שמעה בעצמה שיחה בין המתלוננת לנאשם וכן הייתה חשופה להתנהגות המתלוננת. מדובר במידע קביל ובעדות קבילה.

13. נטען, כי סעיף 51א בפקודת הראיות אינו חל על עדות זו. לדעת ב"כ הנאשם אין בסעיף זה למנוע עדות עובד סוציאלי וממילא לא מתקיימים כל התנאים המנויים בו: המתלוננת לא הייתה מטופלת על ידי קצינת המבחן, לא מדובר במידע שנמסר במצב שעל פי טיבו אמור להישמר בסוד, אלא בשיחה שהתקיימה אגב חובת הדיווח של קצינת המבחן לבית המשפט הקהילתי, אגב הטיפול בנאשם, והמסמך אף נמסר לצדדים ולבית המשפט במסגרת אותו הליך. לחלופין נטען, כי במקרה זה יש מקום להורות לקצינת המבחן למסור מידע, שכן הצורך לגלות את הראיה לשם עשיית צדק עדיף על העניין שיש באי גילוייה. בהקשר זה נטען, כי הגנת הנאשם היא כי שברקע להגשת התלונה קונפליקט כלכלי מתמשך, אותו המתלוננת הכחישה בעדותה וראיה זו יש בה לתמוך בטענת ההגנה.

14. **המאשימה** בתגובתה מתנגדת לשתי הבקשות. בעניין **הבקשה להשיב את המתלוננת לדוכן העדים**, סבורה המאשימה כי עדות חוזרת זו אינה נחוצה ואינה רלוונטית למחלוקת שבכתב האישום.

15. נטען, כי קיים פסול בפניה אל המתלוננת לאחר עדותה בבית המשפט, עדות במהלכה העידה המתלוננת בבכי שהיא מוטרדת שוב ושוב על ידי בני משפחת הנאשם, כי בעבר התרחשו אירועים בהם נהגו כלפיה באלימות וכן הביעה חשש מפניהם כי יגיעו לביתה וציינה שהם כל הזמן מאיימים עליה כיוון שהוא עצור. נטען, כי בנסיבות אלה החלטת הנאשם ובני משפחתו לפנות אל המתלוננת לאחר עדותה חמורה ותתרבר בהליך המתאים. בהקשר זה צוין, כי גרסת ב"כ הנאשם בבקשה הכתובה סותרים את דבריו בפרוטוקול המוקלט לעניין חלקו במהלך קבלת הטלפון. כן נמסר, כי המתלוננת נחקרה ארוכות בסוגיית מכשיר הטלפון בחקירתה הנגדית ובנסיבות אלה לכל הפחות היה על ב"כ הנאשם ליידע את ב"כ המאשימה בדבר יצירת הקשר עם המתלוננת, ואף היה עליו להעביר את ה"ראיה" ש"השיג" לידי המשטרה, אם עולה חשש כי מדובר בחפץ לגביו העידה עדות שקר או אם החזיקה בו שלא כדין.

המאשימה סבורה כי טענת ב"כ הנאשם בהקשר של סעיף 37(ב) לכללי האתיקה נטענה "באופן מיתמם". למעשה

נטען, כי קשה לקבל את הטענה ולפיה לא ידע כי הפגישה רלוונטית להגנת הנאשם ולעדות המתלוננת בבית המשפט. מדובר בפגישה בנוגע למכשיר הטלפון של הנאשם שהוחזק על ידי המתלוננת, לגביו המתלוננת העידה ונחקרה ולכן האפשרות שתידרש לחזור ולהעיד לא הייתה תאורטית. בהקשר זה, חזרה המאשימה והעירה כי יש מקום לתייח כיצד ראייה כה חשובה במשפט לשיטתו איננה מועברת דרך משטרת ישראל, איננה מובאת לידיעת הצד שכנגד, אלא "מושגת" באופן פסול ומובאת לידיעת בית המשפט ולמאשימה רק במעמד דיון שמיעת הראיות בתיק.

16. המאשימה מדגישה, כי היא רואה בחומרה את התנהגות ב"כ הנאשם, שאף לא נתן דעתו כי במעשיו אלה "הופך הוא עצמו לעד במשפט". לעניין זה, תוהה המאשימה כי ככל שתתגלע מחלוקת עובדתית בסוגיית מסירת מכשיר הטלפון, האם ב"כ הנאשם יעיד עצמו כעד מטעם ההגנה? האם יובאו ראיות להוכחת אמרתיו של ב"כ הנאשם כלפי המתלוננת? האם תיאלץ המאשימה לבקש ולחקור את ב"כ הנאשם בחקירה נגדית ולקבוע ממצאים בעניין?

17. נטען, כי המבקש לא הצביע על עיוות דין ממשי בהגנתו או פגיעה קונקרטית בהגנתו. נטען כי אין רלוונטיות בין האירוע המוזכר בכתב האישום לבין מכשיר הטלפון הנייד שממילא אין כל הוכחה מי הבעלים שלו, לצורך הוכחת המיוחס לנאשם. על כן, הזמנת המתלוננת לעדות נוספת איננה נופלת בגדר החריגים שנקבעו לשם עשיית צדק ומניעת עיוות דין.

18. אשר לבקשה לזמן את קצינת המבחן להעיד כעדת הגנה, סבורה המאשימה כי לא ניתן לזמן את העובדת הסוציאלית כעדה במשפט. נטען, כי מדובר במסמך מבית המשפט הקהילתי בתיק אחר, שנערך כשנה עובר לאירוע ושתוכנו אינו רלוונטי ולו במעט להוכחת נסיבות כתב האישום. נטען, כי המתלוננת נחקרה ארוכות בבית המשפט ובית המשפט איפשר לב"כ הנאשם, חרף התנגדות המאשימה, להציג למתלוננת שאלות העולות מתסקיר הסיום של ההליך בבית המשפט הקהילתי. שאלות אלו נועדות להשחרת פני המתלוננת ותו לא ובעיקר עולה מהן כי מדובר במסמך שהיה בידי ההגנה בעת עדותה בבית המשפט וכעת ההגנה מנסה לערוך מקצה שיפורים.

19. בנוסף נטען, כי חשיפת המסמך טומנת בחובה סכנה ממשית לטיפול ולהליך בבית המשפט הקהילתי - אינטרס שכשלעצמו ראוי להגנה. כן נטען, כי חל במקרה זה סעיף 50א לפקודת הראיות: מדובר במידע שנמסר לעובד הסוציאלי תוך כדי עבודתו במסגרת ההליך בבית המשפט הקהילתי, מידע שנאסף והוענק לו חיסיון במטרה לעודד שיתוף פעולה בין מטופל למטפל, תוך בניית יחסי אמון ביניהם. אכן, ייתכנו מצבים בהם בית המשפט יגיע למסקנה כי הצורך בגילוי הראייה עדיף על העניין שלא לגלותה ויורה על הסרת החיסיון, אך עניין זה יעשה תוך שימוש זהיר על מנת שלא לעקר את מטרות החיסיון.

במקרה זה, המתלוננת הייתה חלק מההליך הטיפולי שעברה יחד עם הנאשם בבית המשפט הקהילתי. החיסיון נועד להבטיח כי השיחה בינה ובין העובדת הסוציאלית לא תהפוך לנחלת הרבים והמידע נמסר מתוך אמון שיישמרו בסוד, תוך הגנה על פרטיותה ועל כבודה.

20. נטען, כי האמור במסמך הוא בגדר עדות שמועה והיה מקום לשאול את המתלוננת, שהיא המקור הראשון לדברים, ולא להסתמך על עדות השמועה. המאשימה סבורה שיש לחסום את קו החקירה שנוגע להליך בבית המשפט הקהילתי ואינו מסייע לחקר האמת, אלא נהפוך הוא.

21. במסגרת כתב התשובה חזר ב"כ הנאשם על עיקר טענותיו, דחה את טענות המאשימה כי היה עליו להעביר מכשיר הטלפון שהוא קניינו של הנאשם למשטרה, הדגיש כי מעשי הנאשם ובני משפחתו שפנו אל המתלוננת אינם חלק

מהליך זה וכן הוסיף, כי ספק אם מכשיר הטלפון יוגש כראיה במשפט, ציין כי בשלב זה המכשיר אינו תקין, אף שבעת קבלתו היה תקין. ב"כ הנאשם הבהיר, כי גם טענות המאשימה בנוגע לתקינות פעולתו הוא, אותן הוא דוחה, אינן חלק מהליך זה. כן הסביר, כי לא מצא לנכון לפנות שוב בבקשה לפי סעיף 108 לחסד"פ מחשש שהמתלוננת תתכחש שוב לדברים והדבר יוביל למבוי סתום. אשר לחשש שהועלה שמא תידרש מעורבותו כעד בהליך, ימצא לכך הפיתרון בבוא העת. לסיכום הודגש, כי אינטרס גילוי האמת מחייב את זימון המתלוננת לעדות נוספת, לאחר שהתברר כי שיקרה על דוכן העדים וכי זהו השיקול היחיד שעל בית המשפט לשקול.

בנוגע לבקשה לזימון קצינת המבחן לעדות חזר ב"כ הנאשם על טענותיו והדגיש, כי מדובר במידע רלוונטי להגנת הנאשם הטוען כי המניע להגשת תלונת השווא הוא כלכלי. נטען, כי עמדת המאשימה לפיה היה עליו להטיח את הדברים במתלוננת בעת עדותה סותרת את עמדתה כי מדובר במידע חסוי. מכל מקום, הדבר לא נעשה בשל שכחה ומטרת בקשת החזרתה לדוכן העדים נוגעת אך לסוגיית מכשיר הטלפון ולא לעניין הגשת המסמך.

דין והכרעה

22. לאחר שבחנתי את טענות הצדדים המסקנה היא, כי יש להיענות לבקשה לזמן את המתלוננת לעדות נוספת בבית המשפט ולדחות, לפחות לעת הזו, את הבקשה לזמן את קצינת המבחן. להלן נימוקיי:

הבקשה להתיר חקירה נוספת של המתלוננת

23. סוגיית מכשיר הטלפון של הנאשם התעוררה כבר במהלך המשפט, הן במסגרת הבקשה לפי סעיף 108 שהוגשה על ידי ב"כ הנאשם (בע"ח 54709-06-21) והן במהלך חקירתה הנגדית של המתלוננת. במסגרת הבקשה לפי סעיף 108 נטען ע"י הנאשם, כי במכשיר הטלפון מצוי מידע היכול להאיר את מערכת היחסים שבין השניים ולכן המידע נחוץ להגנתו. כן נטען, כי בני משפחת הנאשם פנו למתלוננת בנוגע למכשיר הטלפון וזו סירבה להשיבו. במהלך עדותה של המתלוננת נחקרה בעניין זה (ראו מעמוד 15 לפרוטוקול הדיון מתאריך 19.7.21) ומסרה את שמסרה.

24. די בכך על מנת שההתפתחות הנוספת הנוטענת, שהתרחשה לאחר עדותה, תחשב כרלוונטית להליך שבפניי, ותתאפשר השלמת עדותה של המתלוננת ושמיעת הסבריה לשאלות שני הצדדים. זאת, הן ביחס לעדותה בפניי ביום 19.7.21 (עדות שגם בה קיימת מורכבות עובדתית, לרבות בשאלת מכשיר הטלפון ובית המשפט אינו קובע כל ממצא בשלב זה) והן ביחס להתרחשות לאחר עדותה. בהקשר זה יש להעיר, כי בעדותה מיום 19.7.21 קשרה המתלוננת גם את עדותה בנושא מכשיר הטלפון להתנהלות בני משפחת הנאשם כלפיה לאחר הגשת התלונה. בנסיבות אלה, קיימת רלוונטיות הן לעצם מסירת מכשיר הטלפון הנוטענת (וגם בעניין זה בית המשפט נזהר בשלב זה ואינו קובע כל ממצא) והן לנסיבות שהובילו לאותה מסירה נטענת.

25. אכן, כטענת המאשימה, לא מדובר בנושא המצוי בליבת כתב האישום ואולם אכן יש בו כדי להשליך על ההתרשמות מהמתלוננת, על קביעת ממצאי עובדה ומהימנות ביחס אליה וכן על הבנת ההתרשמות הכללית שברקע, שייתכן והשפיעה על עדותה - לכאן או לכאן.

הבקשה לזמן את קצינת המבחן כעדת הגנה

26. בעניין זה יש לקבל במידה רבה את עמדתה המשפטית של המדינה. סעיף 50א לפקודת הראיות חל על המקרה שבפניי: תסקירי שירות המבחן המוגשים מעת לעת כחלק מההליך בבית המשפט הקהילתי כוללים דיווח, הערכה והמלצות בנוגע לנאשם והם ניתנים כחלק מההליך הטיפולי המיוחד המתרחש בבית המשפט הקהילתי. הליך זה, על פי טיבו וממהותו אינו נוגע רק לנאשם עצמו אלא גם לכלל הגורמים עימם בא הנאשם במגע בקהילתו ולרבות בני משפחתו. לא רק הנאשם נמצא ב"טיפול" אלא גם בני המשפחה והדבר נגזר מההשקפה הבסיסית עליה מושתת הליך מיוחד זה שהוא הליך שיקומי "הוליסטי". כאשר הנאשם והמתלוננת נמצאים יחד בשיחה עם קצינת המבחן, שניהם לוקחים חלק פעיל בהליך הטיפולי ולא רק הנאשם. המידע שאותו מוסר כל אחד מהמשתתפים בתהליך מוגן, איפוא, בחיסיון. דיווחים אלה, ככל תסקיר המוגש לתיק, חסויים לציבור ומשמשים להליך בבית המשפט הקהילתי ולצרכיו בלבד. ציפית המשתתפים הסבירה היא, כי יעשה בהם שימוש לצרכי ההליך בלבד ולצרכים טיפוליים מקדמים. במובן זה, שימוש בדברים שנאמרים במסגרת ההליך הקהילתי, לצורך הליך משפטי אחר, מהווה הפרה של החיסיון וכן הוא מהווה הפרה וחריגה מתנאי המסגרת המיוחדים המתאפשרים בהליך הקהילתי ובו בלבד. קבלת עמדת ההגנה משמעה פגיעה אנושה באופיו המיוחד של ההליך וחתירה תחת מטרותיו.

27. יובהר, כי הדברים נכונים ביחס לעתירה שבפניי לעשות שימוש בדברי המתלוננת לקצינת המבחן כאמרת חוץ של עד. אך הם נכונים באותה המידה לו עמדה בפניי עתירה לעשות שימוש בדברי הנאשם במסגרת ההליך כאמרת חוץ של נאשם. אין כל מקום לאבחנה מהותית בין השניים.

28. אכן, החיסיון לפי סעיף 50א לפקודת הראיות (כמו גם חסיון המידע שנמסר לצורך הכנת תסקיר שירות המבחן בהליכים פליליים אחרים) אינו חיסיון מוחלט ובית המשפט רשאי להורות על הסרתו במקרים המתאימים. מוכרים בפסיקה מקרים חריגים בהם הותרה עדות קצין מבחן או עובד סוציאלי, מקרים ספורים, אמנם, שנסובותיהם חריגות.

29. מקרה זה, בנקודת הזמן הזו, אינו מצדיק הסרת החיסיון: מדובר במידע שנמסר כשנה עובר לאירוע שבכתב האישום ודי בכך כדי לקבוע כי אינו נוגע לליבת המחלוקת; נטען, כי יש במידע לסתור את עדות המתלוננת בדבר המחלוקת הכספיות שבניה ובין הנאשם ולתמוך בהגנתו כי מדובר בתלונת שווא על רקע כלכלי. אלא שעיון בעדות המתלוננת בפניי מלמד, כי גם בנושא זה קיימת מורכבות עובדתית. בשונה מהנטען, במענה לשאלות בחקירה הנגדית המתלוננת אישרה קיומן של מחלוקות כספיות ודרישות בנושא זה בעבר. על כן, אין כל הצדקה בפגיעה בחיסיון לצורך הבאת מידע, בדבר אמרת חוץ של המתלוננת, ממועד מוקדם משמעותית לאירוע, ובעניין שקיים לגביו חומר ראיות בתיק ואושר גם על ידי המתלוננת בעדותה.

30. בזירות המתבקשת, ככל שלאחר סיום פרשת ההגנה יסבור ב"כ הנאשם כי השתנו הנסיבות וקימת הצדקה לחידוש בקשתו, יהיה רשאי להעלות את הדברים על הכתב ובית המשפט יכריע בדבר. אך מובהר כבר כעת, כי אפשר שבמקרה כזה יהיה מקום לפרוש בפני בית המשפט יריעה רחבה יותר מחלקו של המידע המבוקש, ולא יריעה מצומצמת וסלקטיבית בלבד. כשם שבית המשפט לא ידרש אך לאמרה בודדת של עד (או של נאשם) מבין שלל אמרותיו לצורך קביעת ממצאים, כך גם כאשר יתבקש לקבוע ממצאים על סמך דברים שנאמרו לקצינת המבחן, אפשר שיהיה הכרח בהבאת היריעה כולה והקשר הדברים, על מנת לאפשר לבית המשפט להתרשם מהם באופן שלם.

31. לאור הכרעתי לגופו של עניין, אין צורך להכריע בשאלת עיתוי הגשת הבקשה ומשמעות אי הצגת הדברים למתלוננת בעת החקירה הנגדית. אך לא מן הנמנע, כי לו סברתי שיש מקום להתיר את זימון העדה מהבחינה העניינית ולצורך גילוי האמת, הפיתרון הדיוני הנכון נוכח הסברו הבלתי מספק של ב"כ הנאשם למחדלו, היה בפסיקת הוצאות ולא במניעת העדות מסיבה זו בלבד.

סוף דבר

32. במועד ההוכחות הקבוע בפניי לתאריך 2.11.21 תישמע עדות נוספת של המתלוננת. חקירות הצדדים יוגבלו לנושא מכשיר הטלפון ונסיבות מסירתו הנטענת לב"כ הנאשם ולנושא זה בלבד. משך החקירה יובל לארבעים דקות לכל היותר לכל צד. ב"כ הצדדים יערכו בהתאם.

33. הבקשה לזימון קצינת המבחן לעדות נדחית, בכפוף להערכתי שלעיל.

34. במועד הקבוע תישמע גם פרשת ההגנה, כפי שנקבע מראש.

הערות לסיום

35. בית המשפט אינו מוצא לנכון לדון ולהכריע בטענות הצדדים בנוגע להיבטים האתיים או האחרים של התנהלות ב"כ הנאשם במקרה זה, היבטים שאינם מצויים בתחום סמכותו של מותב זה.

36. מובן מאליו, כי אם תידרש מבחינה עניינית חקירת ב"כ הנאשם כעד במשפט בנוגע למעורבותו במעשים, על כל היבטיה, בית המשפט לא יהסס להורות על כך, גם זאת לשם גילוי האמת ויכולתו של בית המשפט לקבוע ממצאי עובדה ומהימנות, בשמם הוגשה הבקשה מלכתחילה. התוצאה המתחייבת במקרה שכזה לשאלת הייצוג ברורה וידועה לכולם.

37. המזכירות תביא החלטה זו בדחיפות לידיעת ב"כ הצדדים. בעניין זה בית המשפט מעלה על הכתב, כי במהלך יום הדיונים בפניי בתאריך 31.10.21 נשאל על ידי נציגת המאשימה באולם האם ניתנה החלטה בתיק, לצורך היערכות לדיון. מאחר שההחלטה כבר היתה כתובה ברובה אך טרם נחתמה, בית המשפט מסר לנציגת המאשימה, כי עליה להיערך לזימון המתלוננת לעדות במועד הקבוע.

ניתנה היום, כ"ו חשוון תשפ"ב, 01 נובמבר 2021, בהעדר הצדדים.